

VI HAR LIGE VALGT ENDNU FIRE ÅR I ØRKENEN

Af Asger Aamund den 7. juni 2019

I gamle dage, hvor flertallet af vælgerne havde fast arbejde, handlede folketingsvalg i Danmark om, hvilke partier, der bedst kunne skabe vækst og arbejdspladser. I 2019, hvor flertallet af vælgerne står uden for arbejdsmarkedet, drejer den politiske kamp sig om at sprede det størst mulige antal skattekrone ud over det størst mulige antal vælgere. I denne valgkamp mistede de to største partier al moral og omtanke og organiserede et velfærdsøkonomisk brandudsalg, hvor både Socialdemokratiet og Venstre skamløst lovede alt til alle, overalt til alle tider. Uanset, hvem der danner regering, vil størstedelen af de afgivne løfter ikke blive indfriet. For det første fordi vi som lavvækstland ikke kommer til at tjene de nødvendige penge. For det andet fordi politikerne er blevet taget som gidsler af en gigantisk offentlig sektor, der direkte og indirekte modsætter sig reformer, der gør den slankere og mere effektiv. ”Intet over, intet ved siden af Folketinget”, som der står på frisen på Christiansborg. Det skulle da lige være den dybe stat, hvis størrelse og magt nu forhindrer regering og folketing i at gennemføre en modernisering af det offentlige serviceapparat. Det kan nok heller ikke være anderledes, når tre fjerdedele af alle danskere enten arbejder i stat eller kommune eller er på overførselsindkomst. Det er derfor, at et flertal af vælgerne modsætter sig en skattereform og en slankere offentlig sektor. Det har vore politikere accepteret. De har givet op, hvad vi har gode eksempler på.

For fem år siden producerede DR en række tv-programmer om de langtidsledige med mig som vært. Fagforeningen Min A-Kasse havde i protest mod det offentlige papirvælde produceret en tre meter lang indbundet bog, der indeholdt de 23 000 gældende direktiver og instrukser som styrer arbejdet i A-kasser og jobcentre. Vi kørte monsterbogen ind på slotspladsen foran Christiansborg, og jeg talte med en række politikere om denne falliterklæring for det samarbejdende folkestyre. En forfærdet Sofie Carsten Nielsen udbød: ”Der skal ske noget ganske alvorligt i den sag”. Alle politikere fra venstre til højre udtrykte forargelse over papirvældets sejr og bedyrede, at nu skulle der rationaliseres hårdt igennem. Uden for kameraet sagde Morten Helveg: ”sæt ild til hele lortet og start forfra”. Det er meget sjældent, at alle politiske partier er enige om noget som helst. Det var de så her, og man kunne vel forvente at handling ville følge på ord. Det er nu fem år siden, og der er intet sket i sagen. Den dybe stat har med succes forsvaret sine privilegier og sine arbejdspladser mod et afmægtigt Christiansborg.

Endnu et eksempel på den sejrende dybe stat er de 800 000 borgere i den arbejdsdygtige alder, der modtager overførselsindkomst. Sådan har det været de sidste 25 år. Det er naturligvis ikke de samme mennesker, men antallet har været nogenlunde konstant siden midten af halvfemserne. Hvorfor har vi inviteret 125 000 arbejdere fra Østeuropa til Danmark, når vi besidder en så formidabel arbejdskraftreserve? Hvorfor diskuterer vi import af arbejdere fra de varme lande, når vi har 800 000 af vore egne på støtten?

Svaret er naturligvis, at de 800 000 ledige bliver beskyttet af deres faglige organisationer og af jobcentre, A-kasser og af embedsværkets fortolkning af den gældende lov på området. Det betyder, at fleksibilitet og mobilitet inden for arbejdsformidling er frosset fast i rigide procedurer. Systemet beskytter den ledige mod at skulle flytte til en anden landsdel for at få et job og mod radikal omskoling uden for det eksisterende fagområde. Det er jo idiotisk, at erhvervslivet skriger på arbejdskraft, og vi accepterer, at folkeskolelæreren modsætter sig omskoling til it-programmør, og at kunsthistorikeren nægter at ekspedere i en tømmerhandel. Løsningen er naturligvis, at al offentlig forsørgelse bortfalder ved første jobvægring eller afslag på omskoling, men 800 000 borgere er 800 000 valgstemmer, så man skal nok ikke røre den hund,

der sover, tænker politikerne. Den dybe stat har vundet igen, og sejrsgangen fortsætte i de kommende mange år. Så langt øjet rækker, vil vi have 800 000 borgere på støtten og bruge 36 milliarder kroner om året på klienter fra eksotiske lande, der ikke kan forsørge sig selv. Den dybe stat beskytter afviste migranter, som bliver i landet til evig tid. Regionerne vil bestå, og djøf'er vil fortsat have magten på hospitalerne, selv om lægerne sidder med ansvaret. Til trods for utallige opfordringer fra OECD og World Economic Forum kommer der ingen skattereform, ingen ny skattelov, der sætter gang i vækst og velstand. Om få år er vi 150 000 flere ældre over firs år, end vi er i dag. Der bliver kun ståpladser tilbage på plejehjemmene, hvis Venstre og Socialdemokratiet skal indfri deres orgie af valgløfter. Men det går nok alt sammen. Det plejer det jo. Der kommer en god løsning i morgen.